

zien in de behoefte van de bevolking van Pera, Gelata en Stamboul, die voor hunne huishoudingen, zeer talrijke badhuizen en voortdurende straatbesproeiing heel wat meer van dat heerlijke, dorstlessende en reinigende vocht gebruiken, dat water heet, dan men zich in mijn vaderland gewoonlijk voorstelt.

De oosterling is veel reiner op lichaam en kleeding dan de westerling; deze laatste hiervan te overtuigen is eene totale onmogelijkheid!

Nog een korte wandeling door het ongeschonden woud en wij bereiken den noordelijken zoom; de donker getinte waterspiegel van de Zwarte Zee ligt weder voor ons.

Aan den uitgang van een klein dal, waar wij het fraaie dorp Rumuli Kawah aanschouwen, stond eens het heiligdom van Serapos, in hetwelk Jason, na op de Aziatische kust geofferd te hebben, een altaar oprichtte ter eere van Cybele, de moeder der goden.

Van af die plek kon de aanvoerder der Argonauten de gevreesde Kyanaïsche rotsen weder zien, de Symplegeden, die te zamen slaande, die hem en de zijnen zoo ernstig bedreigden op hun tocht naar Colchis ter wille van het gouden vlies.

Thans loopen geene door slaven geroeide galeien den Istanbul Boghasi meer binnen en worden geene hecatombes meer gebracht op zijne oevers. De dagen zijn voorbij toen de Kyanaïsche rotsen verpletterden wat tusschen hun kwam; zij liggen nu onbewegelijk, door de rusteloze golven van den Pontus Euscinus met wit schuim overdekt, schitterende in het helle gouden zonlicht, in de tintelende stralen van de ondergaande dagvorstin.

Konstantinopel, Aug. 1904.

WREED. DOOR M. VAN KRONENBURG.

Het was rustig op den heerlijken Italiaanschen landweg van Gravellona naar Pallanza. De zon, als een vuurkogel, was nog even heel laag zichtbaar aan den horizon, rood, oranje en violet kleurend de lucht in het Westen. Toen, langzaam, verdween ze, nog een poos warm-kleurig latend de lucht. De

weg was kalm; het was de kalme rust der natuur, die slapen gaat. De frissche, groene weiden, zwaar van dauw, donkerden in de schaduw der ypen en berken langs den kant. De boomen waren volkomen beweegloos in de avondstille, en tusschen hen door, hier en daar schemerden in de verte de zachtglooiende bergtoppen, sluimerend ook in den aankomenden grijzen avondnevel.

Langzaam, als een dunne, doorzichtige sluier, spreidde zich de heldere zomernacht over het schoone Italiaansche landschap, en, langzaam, kwam de maan alles hullen in een zacht-blauwig waas.

Midden in die weelderige natuur, tusschen het geurig aroma van amandelen, olijven, vijgen, in het fantastisch maanblauw, bewoog zich op den effen weg een open rijtuig. Rustig, zonder schokken ging het voort naar Pallanza. Een jonge man, bleek, met holle oogen, door veel kussens gesteund, lag achterovergeleund er in, starend voor zich uit, niets zeggend, zwak. Naast hem zat een oude grijze dame, zijn moeder. Zacht-liefkozend streelde ze zijn hand, zonder te kijken naar het schoone om haar heen. Nu kon ze dat nog niet; eerst moest ze zich met haar zieke kind, haar eenigen zoon veilig weten op hun bestemming. Dagen reeds reisde ze met hem, hier naar toe, langzaam, bij kleine trajecten, om hem niet af te matten, te veel, en toch, het had hem vermoeid dat reizen, en het doel van hun reis, dat voor hen lag nu, kon hem niet opwekken meer uit zijn strak, zwak staren in de verte.

De moeder ook had een zware week gehad, maar met liefde bracht ze haar kind hier heen, omdat hij had willen weerzien de plaats die hij vroeger, in gelukkige tijden, bezocht had, met zijn vrienden. En nu, ziek, had hij met zijn moeder er willen wonen. En als een bedevaart beschouwde ze deze reis, die nu bijna was volbracht.

Donkerder kleurde de maan het landschap, in glanzig blauw nu; sterren flikkerden aan den helderblauwen hemel, en dicht bij Pallanza sloeg zacht het Lago Maggiore zijn kleine spelende golfjes tegen den lagen kaaimuur aan. Kleine jongens, in lompen gehuld, met bloote beenen, gezond, klauterden den muur